

TALOUS JA POLITIIKKA PROLETARIAATIN DIKTATUURIN KAUDELLA

Aikomukseni oli kirjoittaa Neuvostovallan kaksivuotis-päiväksi pieni kirjanen otsikossa mainitusta aiheesta. Ali-tuisessa työn touhussa en kuitenkaan ole tähän mennessä päässyt eri osien esivalmistelua pitemmälle. Siksi päätin kokeeksi esittää tästä kysymyksestä lyhyesti, konseptimai- sesti ne ajatukset, jotka ovat mielestäni oleellisimmat. Esityksen konseptimaisuudesta aiheutuu tietenkin paljon hankaluuksia ja vajavaisuuksia. Mutta ehkäpä pieni aika- kauslehtikirjoitukseni sittenkin saavuttaa vaatimattoman tarkoituksensa: asettaa kysymyksen ja antaa johto- langan sen käsittelemiseksi eri maiden kommunistien keskuudessa.

1

Teoreettisesti on varmaa, että kapitalismin ja kommunis- min välillä on tietty siirtymäkausi. Siihen ei voi olla sisäl- tymättä näiden kummankin yhteiskunnallisen talousjärjes- telmän piirteitä ja ominaisuuksia. Tämä siirtymäkausi ei voi olla olematta kuolevan kapitalismin ja syntyvässä ole- van kommunismin välisen taistelun aikakautta eli toisin sanoen voitetun, mutta ei hävitetyn kapitalismin ja synty- neen, mutta vielä aivan heikon kommunismin välisen tais- telun aikakautta.

Ei ainoastaan marxilaiselle, vaan myös jokaiselle valis- tuneelle henkilölle, joka tavalla tai toisella on perillä kehitysteoriasta, lienee itsestään selvää, että tarvitaan kokonainen historiallinen kausi, jolle ovat ominaisia nämä

siirtymäkauden piirteet. Ja kuitenkin tämä ilmeinen totuus unohdetaan kokonaan kaikissa niissä sosialismiin siirtymistä koskevissa arvostelmissa, joita me kuulemme nykyisiltä pikkuporvarillisilta demokraateilta (ja sellaisia ovat näennäisestä sosialistisesta kyllistään huolimatta kaikki II Internationalen edustajat, mukaan lukien sellaiset henkilöt kuin MacDonald ja Jean Longuet, Kautsky ja Friedrich Adler). Pikkuporvarillisille demokraateille on ominaista vastenmielisyys luokkataistelua kohtaan, haaveileminen siitä, että voitaisiin tulla toimeen ilman sitäkin, pyrkimys tasoittaa ja sovittaa, tylsyyttää teräviä kulmia. Sen vuoksi tällaiset demokraatit joko kieltäytyvät tunnustamasta koko historiallista ajanjaksoa, jolloin tapahtuu kapitalismista kommunismiin siirtyminen, tahi pitävät tehtävänänsä keksiä suunnitelmia sovinnon aikaansaamiseksi kummankin taistelevan voiman välillä sen sijaan, että johtaisivat toista näistä voimista taistelussa.

2

Venäjällä proletariaatin diktatuurilla täytyy pakostakin olla eräitä erikoisuuksia edistyneimpiin maihin verraten maamme hyvin suuren takapajuisuuden ja pikkuporvarillisuuden vuoksi. Mutta perusvoimat — ja yhteiskunnallisen talouden perusmuodot — ovat Venäjällä samat kuin missä kapitalistisessa maassa tahansa, niin että nuo erikoisuudet eivät suinkaan voi koskea itse pääasiaa.

Nämä yhteiskunnallisen talouden perusmuodot ovat: kapitalismi, pien-tavaratuotanto ja kommunismi. Nämä perusvoimat ovat: porvaristo, pikkuporvaristo (erikoisesti talonpoikaisto) ja proletariaatti.

Venäjän talous proletariaatin diktatuurin kaudella on taistelua ensimmäisiä askeleitaan ottavan kommunistisesti yhdistetyn, — koko valtavan suuren valtion mitassa yhdistetyn, — työn ja pien-tavaratuotannon sekä kapitalismin välillä, jota on säilynyt ja jota syntyy uudestaan pien-tavaratuotannon pohjalla.

Työ on Venäjällä yhdistetty kommunistisesti sikäli, mikäli ensinnäkin on poistettu tuotantovälineiden yksityisomistus, ja toiseksi, mikäli proletaarinen valtiovalta järjestää yleiskansallisessa mitassa suurtuotannon valtion maalla ja valtion tuotantolaitoksissa, jakaa työvoiman

eri talousalojen ja tuotantolaitosten kesken, jakaa valtiolle kuuluvat suuret kulutustarvikemäärät työtätekevien kesken.

Me puhumme kommunismin „ensi askeleista” Venäjällä (kuten sanotaan puolueohjelmassammekin, joka on hyväksytty maaliskuussa 1919), sillä kaikki nämä ehdot on meillä toteutettu vain osaksi eli toisin sanoen näiden ehtojen toteuttaminen on vasta alkuvaiheessa. Heti, yhdellä vallankumouksellisella iskulla, on tehty se, mitä yleensä voidaan heti tehdä: niinpä heti proletariaatin diktatuurin ensi päivinä, lokakuun 26 p:nä 1917 (marraskuun 8 p:nä 1917), lakautettiin maan yksityisomistus suorittamatta korvausta suurmaanomistajille, pakkoluovutettiin suurmaanomistajat. Muutamassa kuukaudessa pakkoluovutettiin, samoin ilman korvausta, melkein kaikki suurkapitalistit, tehtaiden, osakeyhtiöiden, pankkien, rautateiden y.m. omistajat. Teollisen suurtuotannon järjestäminen valtion tuotannoksi, siirtyminen „työväenvalvonnasta” tehtaiden ja rautateiden „työväenhallintoon” on perus- ja pääpiirteissään jo toteutettu, mutta maanviljelyksen alalla sitä on hädin tuskin alettu vasta toteuttaa („neuvostotilat”, työväenvaltion järjestämät suurtaloudet valtion maalla). Niin ikään on vasta aivan alulla pienviljelijäin erilaisten osuuskuntamuotojen järjestäminen, mikä on siirtymistä tavaratuotannollisesta pienviljelystä kommunistiseen maanviljelyyn *. Samaa on sanottava yksityiskaupan vaihtamisesta valtion järjestämään tuotteiden jakoon, s.o. valtion suorittamasta viljanhankinnasta ja -kuljetuksesta kaupunkeihin, teollisuustuotteiden toimittamisesta maaseudulle. Tuonnempana esitetään tätä kysymystä koskevia tilastotietoja.

Talonpoikaistalous on edelleenkin pien-tavaratuotantoa. Siinä meillä on erittäin laaja kapitalismin perusta, jonka juuret ovat sangen syvällä ja sangen lujat. Tällä pohjalla säilyy kapitalismia ja sitä syntyy uudelleen mitä ankarimassa taistelussa kommunismia vastaan. Tämän taistelun muotoja ovat valtion viljanhankintoja (samoin kuin muidenkin tuotteiden hankintoja), yleensä valtion harjoittamaa tuotteiden jakelua haittaava keinottelu ja gulashointi.

* „Neuvostotiloja” ja „maanviljelyskommuuneja” Neuvosto-Venäjällä on laskettu olevan noin 3.536 ja 1.961, maanviljelysartteleita 3.696. Tilastollinen keskuhallintomme suorittaa parhaillaan kaikkien neuvostotilojen ja kommuunien tarkkaa luettelointia. Yhteenvetoja aletaan saada marraskuussa 1919.

Näiden abstraktisten teoreettisten päätelmien havainnollistamiseksi esitämme konkreettisia numerotietoja.

Venäjän valtion viljanhankinnoilla on Komprodin (Elin-tarvikeasiain kansankomissariaatin) antamien tietojen mukaan saatu elokuun 1 päivästä 1917 elokuun 1 päivään 1918 noin 30 miljoonaa puutaa viljaa. Seuraavana vuonna saatiin noin 110 miljoonaa puutaa. Sitä seuraavan hankintakampanjan (1919—1920) ensimmäisten kolmen kuukauden aikana on nähtävästi päästy noin 45 miljoonaan puutaan samoina kuukausina (elo- —lokakuu) vuonna 1918 saadun 37 miljoonan puudan asemesta.

Mitä tulee kommunismin voittoon kapitalismista, niin nämä numerot osoittavat selvästi asiointilan hidasta, mutta varmaa parantumista. Näitä parannuksia saavutetaan huolimatta maailmassa ennen kuulumattomista vaikeuksista, joita aiheutuu kansalaissodasta, jota järjestämässä ovat venäläiset ja ulkolaiset kapitalistit jännittäen maailman mahtavimpain valtain kaikki voimat.

Sen tähden, valehdelkoot ja parjatkoot kaikkien maiden porvarit ja heidän suoranaiset ja naamioituneet avustajansa (II Internationalen „sosialistit”) kuinka paljon tahansa, epäilemättömäksi jää: proletariaatin diktatuurin taloudellisen perusongelman kannalta kommunismin voitto kapitalismista meillä on taattu. Koko maailman porvaristo raivoaa ja riehuu bolshevismia vastaan, järjestää sotilaallisia maahanhyökkäyksiä, salaliittoja y.m. bolshevikkeja vastaan juuri sen vuoksi, että se käsittää mainiosti meidän voittomme kiertämättömyyden yhteiskunnallisen talouden uudestijärjestämisessä, ellei meitä nujerreta asevoimin. Mutta sillä tavalla se ei onnistu nujertamaan meitä.

Seuraavista yhteenvedoista näkyy, missä määrin me olemme jo voittaneet kapitalismin sinä lyhyenä aikana, mikä on ollut käytettävissämme, ja niissä maailmassa ennen näkemättömän vaikeissa oloissa, joissa on täytynyt toimia. Tilastollinen Keskushallinto on aivan äskettäin laatinut julkaistavaksi tiedot viljan tuotannosta ja kulutuksesta, ei kylläkään koko Neuvosto-Venäjältä, vaan sen 26 kuvernementista.

Yhteenveto on tällainen:

Neuvosto- Venäjän 26 kuvernementtia	Väkiluku (miljoonissa)	Viljan tuotanto (ilman sie- menviljaa ja rehuja) (milj. puu- dissa)	Hankittu viljaa:		Koko väes- tön hal- lussa oleva vilja- määrä (milj. puu- dissa)	Viljan käyttö yhtä henkeä kohti (puu- dissa)
			Elin- tarvi- keasi- ain kans- san- kom. (miljoonissa puudissa)	Kei- notte- lijat		
Tuottavat kuverne- mentit	kaupungit 4,4	—	20,9	20,6	41,5	9,5
	maaseutu 28,6	625,4	—	—	481,8	16,9
Kuluttavat kuverne- mentit	kaupungit 5,9	—	20,0	20,0	40,0	6,8
	maaseutu 13,8	114,0	12,1	27,8	151,4	11,0
Yhteensä (26 kuvernem.) 52,7 739,4 53,0 68,4 714,7 13,6						

Siis suunnilleen puolet kaupunkeihin tulevasta viljasta antaa Elintarvikeasiain kansankomissariaatti, toisen puolen — keinottelijat. Kaupunkilaistyöläisten ravitsemisolojen tarkka tutkimus vuonna 1918 osoitti juuri tämän suhteen. Tällöin työläinen maksaa valtion toimittamasta viljasta *yhdeksän kertaa vähemmän* kuin mitä hän maksaa keinottelijoille. Viljan keinotteluhinta on *kymmenen kertaa* valtionhintaa korkeampi. Sitä osoittaa työväenbudjettien tarkka tutkimus.

4

Nämä edellä esitetyt tiedot, jos niihin tarkoin syvennytään, antavat Venäjän nykyisen talouden kaikkia peruspiirteitä tarkasti kuvastavan aineiston.

Työtätekevät ovat vapautuneet vuosisataisista sortajista ja riistäjistä, tilanherroista ja kapitalisteista. Tätä todellisen vapauden ja todellisen yhdenvertaisuuden edistystä, jonka vertaista mittavuudessa, laajuudessa ja nopeudessa ei ole maailmassa ennen nähty, eivät ota huomioon ne

porvariston kannattajat (niihin luettuina myös pikkuporvarilliset demokraatit), jotka puhuvat vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta parlamentaarisen porvarillisen demokratian mielessä, julistaen sen petollisesti „demokratiaksi” yleensä tai „puhtaaksi demokratiaksi” (Kautsky).

Mutta työtätekevät ottavat huomioon juuri todellisen yhdenvertaisuuden, todellisen vapauden (vapautumisen tilanherroista ja kapitalisteista) ja siksi he ovat niin vanhasti Neuvostovallan kannalla.

Talonpoikaisessa maassa proletariaatin diktatuurista hyötyivät ensimmäisinä, ennen muuta ja heti yleensä talonpojat. Tilanherrain ja kapitalistien aikana talonpoika näki Venäjällä nälkää. Talonpojalla ei ole vielä milloinkaan pitkien vuosisatojen kuluessa historiassamme ollut mahdollisuutta tehdä työtä itseään varten: hän näki nälkää antaen samalla satoja miljoonia puutia viljaa kapitalisteille, kaupunkeihin ja ulkomaille. Proletariaatin diktatuurin aikana talonpoika on *ensi kerran* työskennellyt itseään varten ja *ravinnut itseään paremmin kuin kaupunkilainen*. Talonpoika on *ensi kerran* kokenut todellista vapautta: vapautta syödä omaa leipäänsä, vapautta nälästä. Kuten tunnettua, on maiden jaossa vakiintunut mahdollisimman suuri yhdenvertaisuus: talonpojat jakavat melkein kaikissa tapauksissa maat „perheen pääluvun” mukaan.

Sosialismi on luokkien hävittämistä.

Luokkien hävittämiseksi täytyy ensiksikin kukistaa tilanherrat ja kapitalistit. Tältä osalta me olemme suorittaneet tehtävän, mutta tämä on vain osa tehtävästä *eikä* se ole edes vaikein osa. Luokkien hävittämiseksi täytyy toiseksi hävittää työläisen ja talonpojan välinen eroavaisuus, tehdä *kaikista työntekijöitä*. Sitä ei voida tehdä kerralla. Se on verrattomasti vaikeampi ja pakostakin aikaa vaativa tehtävä. Se on tehtävä, jota ei voida ratkaista minkään luokan kukistamisella. Se voidaan ratkaista vain järjestämällä uudella tavalla koko yhteiskunnallinen talous, siirtymällä yksityisomistuksellisesta, erillisestä pien-tavarataloudesta yhteiskunnalliseen suurtalouteen. Tämä siirtyminen on välttämättömästi erittäin pitkäaikainen. Hätiköiden ja varomattomasti tehdyillä hallinnollisilla ja lainsäädännöllisillä toimenpiteillä voidaan vain hidastuttaa ja vaikeuttaa tätä siirtymistä. Tätä siirtymistä voidaan jouduttaa vain antamalla talonpojalle sellaista apua, että se tekisi hänelle

mahdolliseksi koko maataloustekniikan parantamisen valtavassa mitassa, sen perusteellisen uudistamisen.

Tehtävän toisen, vaikeimman osan ratkaisemiseksi on proletariaatin, joka on voittanut porvariston, noudatettava politiikassaan horjumatta seuraavaa peruslinjaa talonpoikaiston suhteen: proletariaatin on nähtävä, missä työtätekevä talonpoika eroaa omistajatalonpojasta,—työntekijätalonpoika kaupustelijatalonpojasta,—raatajatalonpoika keinottelijatalonpojasta, ja vedettävä raja niiden välille.

Tähän rajan vetämiseen sisältyy sosialismin *olemus*.

Eikä ole ihmeteltävää, että ne, jotka ovat sanoissa sosialisteja, mutta teoissa pikkuporvarillisia demokraatteja (Martovit ja Tshernovit, Kautskyt ja kumpp.), eivät käsitä tätä sosialismin olemusta.

Tämän rajan vetäminen on hyvin vaikeata, sillä elävässä elämässä kaikki „talonpojan” ominaisuudet, niin erilaisia ja ristiriitaisia kuin ne ovatkin, ovat sulautuneet yhdeksi kokonaisuudeksi. Mutta kuitenkin rajan vetäminen on mahdollista, eikä vain mahdollista, vaan se johtuu kiertämättömästi talonpojan talouden ja elämän ehdoista. Tilanherrat, kapitalistit, kauppiaat, keinottelijat ja *heidän* valtionsa, myös demokraattisimmatkin porvarilliset tasavallat, ovat sortaneet työtätekevää talonpoikaa vuosisatoja. Työtätekevä talonpoika on vuosisatojen kuluessa oppinut inhoamaan ja vihaamaan näitä sortajia ja riistäjiä, ja tämä elämän antama „opetus” *pakottaa* talonpojan pyrkimään liittoon työläisen kanssa kapitalistia, keinottelijaa ja kaupustelijaa vastaan. Mutta samaan aikaan taloudelliset olosuhteet, tavaratalouden olosuhteet, tekevät talonpojasta kiertämättä (ei aina, mutta useimmiten) kaupustelijan ja keinottelijan.

Edellä esittämämme tilastotiedot osoittavat havainnollisesti työtätekevän talonpojan ja keinottelijatalonpojan välisen eroavaisuuden. Sellainen talonpoika, joka vuosina 1918—1919 antoi kaupunkien nälkäänäkeville työläisille, valtion elinten käytettäväksi, 40 miljoonaa puutaa viljaa kiinteisiin valtionhintoihin, huolimatta näiden elinten kaikista puutteista, jotka työväenhallitus hyvin tuntee, mutta jotka eivät ole poistettavissa sosialismiin siirtymisen alkuvaiheessa,—sellainen talonpoika on työtätekevä talonpoika, sosialistityöläisen tasa-arvoinen toveri, sen mitä varmin liittolainen ja veli taistelussa pääoman sortoa vastaan.

Mutta sellainen talonpoika, joka myi salaa 40 miljoonaa puutaa viljaa kymmenkertaisesti korkeampaan hintaan kuin mitä valtion hinta on, käyttäen hyväkseen kaupunkilaistyöläisen puutteenalaisuutta ja nälänhätää, petkuttaen valtiota, lisäten ja aiheuttaen kaikkialla petollisuutta, rosvousta ja konnantöitä, sellainen talonpoika on keinottelija, kapitalistin liittolainen, työläisen luokkavihollinen ja riistäjä. Sillä niiden viljaylijäämien omistaminen, mitkä on koottu yhteiseltä valtion maalta työkaluilla, joiden tuottamiseen on tavalla tai toisella sisällytetty, paitsi talonpojan, myös työläisten työtä j.n.e., niiden viljaylijäämien omistaminen ja niillä keinottelu merkitsee asettumista nälkäänäkevän työläisen riistäjäksi.

Te loukkaatte vapautta, yhdenvertaisuutta ja demokratiaa, huudetaan meille kaikilta tahoilta ja viitataan työläisen ja talonpojan eriarvoisuuteen Perustuslaissamme, Perustavan kokouksen hajottamiseen, viljaylijäämien pakko-ottoon j.n.e. Me vastaamme: maailmassa ei ole ollut valtiofa, joka olisi tehnyt saman verran sen tosiasiallisen eriarvoisuuden, sen tosiasiallisen orjuutuksen poistamiseksi, josta uurastajatalonpoika on vuosisatoja kärsinyt. Mutta keinottelijatalonpoikaa emme tunnusta milloinkaan yhdenvertaiseksi, emme hyväksy myöskään riistäjän ja riistetyn, kylläisen ja nälkäisen „yhdenvertaisuutta” einmekä ensin mainitun „vapautta” ryövätä viimeksi mainittua. Ja niitä sivistyneitä henkilöitä, jotka eivät halua käsittää tätä eroa, me tulemme kohtelemaan kuten valkokaartilaisia, vaikka nämä henkilöt nimittäisivätkin itseään demokraateiksi, sosialisteiksi, internationalisteiksi, Kautskyiksi, Tshernoveiksi, Martoveiksi.

5

Sosialismi on luokkien hävittämistä. Proletariaatin diktatuuri on tehnyt voitavansa hävittääkseen luokat. Mutta niitä ei voida kerralla hävittää.

Ja luokkia on jäänyt ja niitä jää olemaan proletariaatin diktatuurin kaudella. Diktatuuri käy tarpeettomaksi, kun luokat ovat hävinneet. Ne eivät häviä ilman proletariaatin diktatuuria.

Luokkia on jäänyt, mutta jokainen niistä on muuttunut proletariaatin diktatuurin kaudella: muuttuneet ovat myös

niiden keskinäiset suhteet. Luokkataistelu ei häviä proletariaatin diktatuurin vallitessa, vaan se saa vain toiset muodot.

Proletariaatti oli kapitalismin aikana sorrettu luokka, luokka, jolla ei ollut mitään omistusoikeutta tuotantovälineisiin, luokka, joka oli ainoa välittömästi ja kokonaan vastakkainen porvaristolle ja sen vuoksi ainoa luokka, joka saattoi olla loppuun saakka vallankumouksellinen. Kukistettuaan porvariston ja vallattuaan valtiovallan proletariaatti tuli *hallitsevaksi* luokaksi: proletariaatilla on käsisään valtiovalta, se määrää jo yhteiskunnallistetuista tuotantovälineistä, se johtaa horjuvia väliaineita ja -luokkia, se tukahduttaa riistäjien kasvaneen vastustusvoiman. Kaikki nämä ovat luokkataistelun *erikoisia* tehtäviä, joita proletariaatti ei ole ennen asettanut eikä ole voinutkaan asettaa.

Riistäjäluokka, tilanherrojen ja kapitalistien luokka, ei hävinnyt eikä voi hävitä heti proletariaatin diktatuurin vallitessa. Riistäjät on lyöty, mutta niitä ei ole hävitetty kokonaan. Niille on jäänyt kansainvälinen tukikohta, kansainvälinen pääoma, jonka osasto ne ovat. Niille on jäänyt jokin määrä tuotantovälineitä, rahavaroja sekä tavattoman paljon yhteiskunnallisia yhteyksiä. Riistäjien vastarinta on tehostunut sata- jopa tuhatkertaisesti juuri heidän tappionsa takia. Valtiollisen, sotilaallisen ja taloudellisen hallitsemisen „taito” antaa heille hyvin suuren ylivoiman, joten heidän merkityksensä on verrattomasti suurempi kuin mitä heidän osuutensa on yleisessä väkiluvussa. Kukistettujen riistäjien luokkataistelu voitolle pääsyyttä riistettyjen etujoukkoa, s.o. proletariaattia, vastaan on käynyt paljon ankarammaksi. Eikä muuten voi ollakaan, mikäli kysymyksessä on vallankumous ja mikäli tätä käsitettä ei vaihdeta reformistisiin harhakuvitelmiin (kuten kaikki II Internationalen sankarit tekevät).

Ja vihdoin talonpoikaisto, kuten yleensäkin pikkuporvaristo, on myös proletariaatin diktatuurin vallitessa keski-asemassa, väliasemassa: toisaalta se muodostaa melko huomattavan (ja takapajuisella Venäjällä suorastaan valtavan suuren) työtätekevien joukon, jota liittää yhteen työtätekevien yhteinen pyrkimys vapautua tilanherrasta ja kapitalistista; toisaalta talonpojat ovat erillisiä pikkuisäntiä, omistajia ja kauppiaita. Tämän taloudellisen asemansa

vuoksi se horjuu välttämättömästi proletariaatin ja porvariston välillä. Ja kun taistelu näiden viimeksi mainittujen kesken kärkeväytyy, kun kaikki yhteiskunnalliset suhteet murretaan tavattoman jyrkästi, kun juuri talonpojilla ja pikkuporvareilla yleensä on suurimmat tottumukset kaikkien vanhaan, piintyneeseen ja muuttumattomaan, niin on luonnollista, että havaitsemme välttämättömästi näiden keskuudessa siirtymistä puolelta toiselle, horjumista, käänteitä, epävarmuutta j.n.e.

Proletariaatin tehtävä on johtaa tätä luokkaa — eli näitä yhteiskunnallisia aineksia — ja taistella saadakseen sen vaikutusvaltaansa. Horjuvien ja epävakaiden johdattaminen — juuri se on proletariaatin tehtävä.

Kun vertailemme kaikkia perusvoimia eli luokkia ja niiden keskinäisiä suhteita, jotka proletariaatin diktatuuri on muuttanut, niin huomaamme, miten ääretöntä teoreettista typeryyttä, miten suurta tylsäjärkisyyttä on tuo kaikille II Internationalen edustajille ominainen laajalle levinnyt pikkuporvarillinen käsitys sosialismiin siirtymisestä yleensä „demokratian kautta”. Tämä erehdys perustuu siihen porvaristolta perittyyn ennakkoluuloon, että „demokratia” on sisällöltään jotakin ehdotonta, luokkien ulkopuolella olevaa. Itse asiassa demokratiakin siirtyy proletariaatin diktatuurin vallitessa kokonaan uuteen vaiheeseen, ja luokkataistelu kohoaa korkeammalle asteelle alistaen kaikki ja kaikenlaiset muodot.

Yleiset fraasit vapaudesta, yhdenvertaisuudesta ja demokratiasta ovat itse asiassa samaa kuin niiden käsitteiden sokea toistaminen, jotka ovat kopio tavaratuotannon suhteista. Proletariaatin diktatuurin konkreettisten tehtävien ratkaiseminen näiden yleisten fraasien avulla merkitsee siirtymistä kokonaan porvariston teoreettiselle, periaatteelliselle kannalle. Proletariaatin kannalta on kysymys asetettava vain seuraavalla tavalla: minkä luokan sorrosta vapautuminen? minkä ja minkä luokan yhdenvertaisuus? yksityisomistukseenko vai yksityisomistuksen poistamiseksi käytävään taisteluun perustuva demokratia? j.n.e.

Engels selitti „Anti-Dühringissä” jo kauan sitten, että yhdenvertaisuus-käsite, joka heijastaa tavaratuotannon aikaisia suhteita, muuttuu ennakkoluuloiksi, ellei yhdenvertaisuutta käsitetä *luokkien hävittämisen* mielessä³⁸. Tämä aapistotuus, että porvarillis-demokraattinen yhdenvertai-

suus-käsite ja sosialistinen yhdenvertaisuus-käsite ovat erilaisia, alati unohdetaan. Mutta jos sitä ei unohdeta, niin käy ilmeiseksi, että kukistamalla porvariston proletariaatti ottaa ratkaisevan askeleen luokkien hävittämistä kohti ja että suorittaakseen sen loppuun proletariaatin on jatkettava luokkataisteluaan käyttäen hyväkseen valtiovaltakoneistoa ja soveltaen erilaisia taistelu-, vaikutus- ja vastavaikutuskeinoja kukistettuun porvaristoon ja horjuvaan pikkuporvaristoon nähden.

(Jatkoa seuraa.)³⁹

30. X. 1919.

„Pravda“ № 250,
marraskuun 7 pnä 1919
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan